

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

(LE DODÉCANÈSE)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΒΟΛΑΝΑΚΗ ΑΡΙΘ. 4. — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 38-46

Ίδιοκτήτης Διαχειριστής ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΣΤΡΟΥΝΗΣ

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρογράφα, δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

Διευθύνουσα Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ΔΡ Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΟΜΑΣ ΓΕΡΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΛΕΠΗΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ

ΑΝΤΩΝ. Ν. ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ Ὑπεύθυνος

ΤΙ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Η "ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ"

Ἐπὶ δέκα καὶ τρία συνεχῆ ἔτη ἐπαρχία καθαρῶς καὶ προαιωνίως Ἑλληνική, ἡ Δωδεκάνησος, κατέχεται ἀπὸ τοῦ 1912 ὑπὸ τῆς Ἰταλίας ἀναμένουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπισήμων δοθεῖσάν ὑποσχέσεων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κατεχομένης Δυνάμεως, Presvytero, Amélio κλπ... περὶ τελείας ἀποκαταστάσεως τοῦ Δωδεκανησιακοῦ Λαοῦ διὰ τῆς ἐνώσεώς του μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Ὁ ἐπιπέδων παγκόσμιος τῶν ἐθνῶν πόλεμος, εἰς ὃν ἵσταναι χιλιάδες σφριγγῶν νέων Δωδεκανησιῶν παρὰ τὸ πλεονθὸν τῶν Συμμάχων ἐθνοσπασθῆσαν ἡρωϊκῶς ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν λαῶν, ἐματαιώσθη τὴν ἐπιπλήρωσιν τῶν προκηρῶσεων καὶ τῶν διαβεβαιώσεων τῶν Ἰταλῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τοὺς διευκολύνοντας ἐν Ψίνθῳ τὴν κατάληψιν τῆς Ρόδου καὶ στεφανώσαντας τὰ ἀπελευθερωτικὰ!!! αὐτῶν τηλεβόλα, ἢ δὲ περὶ τριετίας προκηρῶσεως ἑλληνικῆς καταστροφῆς ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἀπεκάλυψε τὰς κατακτητικὰς ἐπὶ τῆς Δωδεκανήσου βλέψεις τῆς κατεχομένης Ἰταλίας πρὸς διεξόδου ἐν Ἀνατολῇ ἐπὶ τὴν ὁδὸν καὶ ὑποδοχῆς τοῦ ἀπατή-θεντος Δωδεκανησιακοῦ Λαοῦ. Αἱ ἀναθεωρήσεις καὶ ἀκυρώσεις προηγουμένων Συνθηκῶν, ἡ παρεργητεία τῆς διὰ τῆς Συνθήκης τῆς Λοζάνης μεταβιβασμένης ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἐπιμορφοῦσας τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ ἔρπος τῆς ἔκτοσι Διοικήσεως, ἡ κατάφωρος παραβίασις καὶ ἀκυρώσις τῶν προνομίων τῶν Νήσων, δὲ ὡν ἐπὶ αἰῶνας ἐπὶ Τουρκοκρατίας διακοῦντο αὐτὰ ἐλευθερίας καὶ Δημοκρατίας, αἱ ἐπανεπιβεβαιωθεῖσαι ἀμεροῦ καὶ ἡμεροῦ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως προσπάθειαι προσοργιστικῆς Δωδεκανήσου εἰς τὸ Ἰταλικὸν Βασίλειον καὶ ἡ ἐξασκουμένη πείσις ἐπὶ τῶν Νησιωτῶν πρὸς ἀποδοχὴν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς Ἰταλικῆς ὑπεροχῆς παρὰ τὴν διενεργουμένην ταυτοχρόνον συστηματικὴν προπαγάνδαν καὶ ἐπέμβασιν ἀκόμη εἰς τὰς θρησκευτικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ τῶν ἱερήματα, πάντα ταῦτα, ἐπεισαν τὸν Δωδεκανησιακὸν Λαόν, ὅτι ἠπατήθη εἰς τὰς προσδοκίας του καὶ ἐπὶ παρὰ τὸν ἐπισημους διακηρῶσεις τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τὸν λαόν μετὰ τὸν πόλεμον ἐστερήθη οὗτος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν, ἃς τοῦ ἐξησφάλισεν τὰ προνόμια του, ὑποδοχόμενος ἐλεῶν καὶ πειθόμενος καὶ εἰς τὰ ἐρωτήματα του, καὶ συναρσθάνθη τὸ προσγεγόμενον ἐξαιρετικῶς δι' αὐτὸν ἄδικημα. Διότι καθ' ἣν ἐποχὴν λαοὶ, μέγιστοι ἐσχάτων δοῦλοι, διὰ τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ τῶν ἐκ τούτου Συνθηκῶν εἶδον τῆς ἐλευθερίας τὸ φῶς, ἡ Δωδεκάνησος ἡ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, λόγῳ τῶν ἀναγνωριζομένων προνομίων τῆς σχετικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτόνομου, μετὰ τὸν πόλεμον ὑπεδοκίωθη στερηθεῖσα ὅχι μόνον τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιοικήσεως τῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τῶν πόθων καὶ τοῦ φρονήματος τῆς, ἀλλὰ καὶ βιαζομένην νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν Ἐθνικότητά της, τὴν Θεσμικὴν τῆς ἀνωτέραν Ἀρχὴν καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν Ἰταλικὴν Ἐπαρχίαν δι' ἀντιπροσώπων τῆς εἰς τὸ Ἰταλικὸν Κοινοβούλιον.

Ἐπὶ δέκα καὶ τρία συνεχῆ ἔτη ἐπαρχία καθαρῶς καὶ προαιωνίως Ἑλληνική, ἡ Δωδεκάνησος, κατέχεται ἀπὸ τοῦ 1912 ὑπὸ τῆς Ἰταλίας ἀναμένουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπισήμων δοθεῖσάν ὑποσχέσεων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κατεχομένης Δυνάμεως, Presvytero, Amélio κλπ... περὶ τελείας ἀποκαταστάσεως τοῦ Δωδεκανησιακοῦ Λαοῦ διὰ τῆς ἐνώσεώς του μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Ὁ ἐπιπέδων παγκόσμιος τῶν ἐθνῶν πόλεμος, εἰς ὃν ἵσταναι χιλιάδες σφριγγῶν νέων Δωδεκανησιῶν παρὰ τὸ πλεονθὸν τῶν Συμμάχων ἐθνοσπασθῆσαν ἡρωϊκῶς ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν λαῶν, ἐματαιώσθη τὴν ἐπιπλήρωσιν τῶν προκηρῶσεων καὶ τῶν διαβεβαιώσεων τῶν Ἰταλῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τοὺς διευκολύνοντας ἐν Ψίνθῳ τὴν κατάληψιν τῆς Ρόδου καὶ στεφανώσαντας τὰ ἀπελευθερωτικὰ!!! αὐτῶν τηλεβόλα, ἢ δὲ περὶ τριετίας προκηρῶσεως ἑλληνικῆς καταστροφῆς ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἀπεκάλυψε τὰς κατακτητικὰς ἐπὶ τῆς Δωδεκανήσου βλέψεις τῆς κατεχομένης Ἰταλίας πρὸς διεξόδου ἐν Ἀνατολῇ ἐπὶ τὴν ὁδὸν καὶ ὑποδοχῆς τοῦ ἀπατή-θεντος Δωδεκανησιακοῦ Λαοῦ. Αἱ ἀναθεωρήσεις καὶ ἀκυρώσεις προηγουμένων Συνθηκῶν, ἡ παρεργητεία τῆς διὰ τῆς Συνθήκης τῆς Λοζάνης μεταβιβασμένης ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἐπιμορφοῦσας τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ ἔρπος τῆς ἔκτοσι Διοικήσεως, ἡ κατάφωρος παραβίασις καὶ ἀκυρώσις τῶν προνομίων τῶν Νήσων, δὲ ὡν ἐπὶ αἰῶνας ἐπὶ Τουρκοκρατίας διακοῦντο αὐτὰ ἐλευθερίας καὶ Δημοκρατίας, αἱ ἐπανεπιβεβαιωθεῖσαι ἀμεροῦ καὶ ἡμεροῦ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως προσπάθειαι προσοργιστικῆς Δωδεκανήσου εἰς τὸ Ἰταλικὸν Βασίλειον καὶ ἡ ἐξασκουμένη πείσις ἐπὶ τῶν Νησιωτῶν πρὸς ἀποδοχὴν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς Ἰταλικῆς ὑπεροχῆς παρὰ τὴν διενεργουμένην ταυτοχρόνον συστηματικὴν προπαγάνδαν καὶ ἐπέμβασιν ἀκόμη εἰς τὰς θρησκευτικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ τῶν ἱερήματα, πάντα ταῦτα, ἐπεισαν τὸν Δωδεκανησιακὸν Λαόν, ὅτι ἠπατήθη εἰς τὰς προσδοκίας του καὶ ἐπὶ παρὰ τὸν ἐπισημους διακηρῶσεις τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τὸν λαόν μετὰ τὸν πόλεμον ἐστερήθη οὗτος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν, ἃς τοῦ ἐξησφάλισεν τὰ προνόμια του, ὑποδοχόμενος ἐλεῶν καὶ πειθόμενος καὶ εἰς τὰ ἐρωτήματα του, καὶ συναρσθάνθη τὸ προσγεγόμενον ἐξαιρετικῶς δι' αὐτὸν ἄδικημα. Διότι καθ' ἣν ἐποχὴν λαοὶ, μέγιστοι ἐσχάτων δοῦλοι, διὰ τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ τῶν ἐκ τούτου Συνθηκῶν εἶδον τῆς ἐλευθερίας τὸ φῶς, ἡ Δωδεκάνησος ἡ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, λόγῳ τῶν ἀναγνωριζομένων προνομίων τῆς σχετικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτόνομου, μετὰ τὸν πόλεμον ὑπεδοκίωθη στερηθεῖσα ὅχι μόνον τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιοικήσεως τῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τῶν πόθων καὶ τοῦ φρονήματος τῆς, ἀλλὰ καὶ βιαζομένην νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν Ἐθνικότητά της, τὴν Θεσμικὴν τῆς ἀνωτέραν Ἀρχὴν καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν Ἰταλικὴν Ἐπαρχίαν δι' ἀντιπροσώπων τῆς εἰς τὸ Ἰταλικὸν Κοινοβούλιον.

ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων δικαιούται, πολιτισμένοι δικαίως εἶναι, νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ καὶ αὐτοὶ ἐλευθεροί, ἡνωμένοι μετὰ τὴν Κοινὴν τῶν Μητρῶν καὶ

ὅτι πᾶσα ἄλλη προβαλλομένη λύσις θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς μόνον ἐμπόδιον καὶ μικρὸς σταθμὸς προσωρινός.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

NOS VUES

Un pays qui depuis la plus hante antiquité est grec, le Dodécane, a été occupé par l'Italie et il reste depuis 1912 sous l'occupation italienne, malgré les proclamations des Représentants de la puissance occupante, l'amiral Bresvytero, le général Amélio et d'autres, assurant les habitants du Dodécane que leur cas séculaire d'être unis à la Grèce, sera réalisé. Entretemps, la grande guerre mondiale à laquelle plusieurs milliers des Dodécaneiens tombèrent héroïquement sous le drapeau des Alliés et pour la cause de la liberté et de l'autodisposition des peuples, a fait oublier les proclamations et les assurances de Représentants de l'Italie à ceux qui avaient facilité dans la bataille de Psintros l'occupation de Rhodes et qui avaient orné de couronnes les canons italiens comme libérateurs! D'autres part, la débacle grecque dans l'Asie Mineure a dévoilé les projets de conquête de l'Italie sur le Dodécane, en sacrifiant et asservissant, à ses vues de pénétration dans l'Orient, les habitants des îles occupées. Les revisions et abrogations des traités précédents; la fausse interprétation que le Gouvernement Italien a donné à la clause du traité de Lausanne, relative à la transmission à l'Italie des droits souverains de la Turquie sur le Dodécane; le système administratif actuel dans les îles; la violation et l'abrogation des privilèges, par lesquels la Turquie reconnaissait aux îles une administration libre et autonome; les efforts du gouvernement de Rome d'annexer le Dodécane au Royaume d'Italie; sa pression sur les insulaires de se faire sujets italiens; la propagande systématique et l'intervention italienne dans les affaires ecclésiastiques et scolaires des insulaires; voilà ce qui a donné au peuple du Dodécane de comprendre qu'il a été joué indignement et que malgré les proclamations des Alliés sur l'autodisposition des peuples, les Dodécaneiens se virent dépouillés même des libertés que leur assuraient les privilèges, dont il a été parlé plus haut. Cette grande injustice a été profondément ressentie par les insulaires, d'autant plus que des peuples, soumis jusqu'à hier à la domination étrangère, ont obtenu par les traités d'après la guerre le droit de vivre indépendants et libres, tandis que le gouvernement de Rome asservissait le Dodécane en le dépouillant de ses privilèges, l'empêchant d'exprimer ses vœux et ses désirs, le pressant de renier sa nationalité et son chef Ecclésiastique et le forçant de se reconnaître partie intégrante du Royaume d'Italie par l'envoi des représentants au Parlement de Rome. Notre journal se propose de combattre cette flagrante injustice; ses armes dans cette lutte c'est le principe du droit des nationalités, principe que le noble et libéral peuple Italien a proclamé et développé ainsi que le droit de l'autodisposition, reconnu par la Société des Nations et enregistré dans ces Statuts. Ce droit de défense contre l'injustice nous revient, comme représentants de tous les Dodécaneiens, comme interprètes leur vœux, désirs et tendances. Notre journal donc, le «Dodécane», combattant avec ces armes seules proclamera, surtout par devant le peuple Italien, les désirs et les sentiments des insulaires, en lui rappelant son propre joug sous l'Autriche et en exigeant de lui le respect envers les droits nationaux d'un peuple qui a eu, pendant cinq siècles le même sort que lui, sous le joug étranger. En outre nous nous efforcerons de

faire comprendre au Gouvernement de Rome que le moyen le plus naturel et plus efficace de la pénétration italienne dans l'Orient, c'est la pleine et immédiate reconnaissance des droits du Dodécane, tendant tous à l'union des Insulaires avec la mère Patrie, la Grèce; tandis que l'effort d'italianiser Rhodes et les autres îles est frappé d'avance de stérilité comme étant quelque chose qui ne peut pas se réaliser absolument. La solution du problème dans cet esprit non seulement facilitera la pénétration italienne dans l'Orient mais elle assurera en plus la réalisation de la collaboration greco-italienne en Orient, toute cause de conflit entre les deux peuples étant définitivement écarté par une solution qui aura la faveur de tout l'Hellénisme. De plus, le «Dodécane» s'efforcera de tenir tous les Insulaires au courant de tout événement qui pourrait intéresser leur pays, et il ne cessera de leur rappeler qu'ils sont de la même race, appartiennent à la même nationalité, et ont la même patrie, que ces autres Grecs leurs frères, habitants des îles de la Mer Ionienne, Crétois, Macedoniens et autres qui par leur âme indomptable ont rensi à se libérer du joug étranger après des longues et glorieuses luttes. Cet exemple doit encourager les Insulaires, qui ayant la même histoire et les mêmes traditions glorieuses, ne failliront pas, devant la grande Puissance libérale, qui occupe le Dodécane, de proclamer leurs désirs et de défendre leurs droits, reconnus à eux par le Droit de Cens, l'Histoire, les Traités et les promesses officiellement données. Notre journal sera le trait d'union des Insulaires, grâce auquel ils pourront s'adresser à toute occasion au Gouvernement de la Puissance Occupante pour lui faire connaître les vœux unanimes et la volonté réelle du peuple des îles, sans l'intervention des organes de l'Administration locale qui ne manquent peut-être pas de montrer, dans leurs rapports, sous un jour tout à fait différent l'esprit et l'âme du peuple du Dodécane. LE COMITÉ DE LA REDACTION ANTI ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ Ἄς ἐπιτραπῆ καὶ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν νὰ πολιτικοποιηθῇ γιὰ πρώτην φορὰν. Νὰ συμμορφωθῆ ἡμεῖς πρὸς τὸ ἔλεον μοτίβο τοῦ πρώτου φύλλον τῆς «Δωδεκανήσου». Διότι καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἰστορικοὶ τῆς στήλης θὰ εἶναι τόσο σοφάρα, τόσο ἐκνευρισμένοι καὶ τόσο ἀξιοπεπῶς ὁργισμένοι, δὲν θὰ ἦτο νομίμως σοστό, τὸ χρονογράφημα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι χρονογράφημα, νὰ σκορπίῃ τὴν εἰδωλία καὶ τὸν σαρκασμὸν του γιὰ τὴν ζητήματα τῆς δικαιοσύνης του. Θὰ ἦτο τὸ ἴδιον, σὰν νὰ εἶδε κανεὶς καρπασίεις χονδροειδοῦς ἀστεϊσμοῦ, σὰν καὶ ἐκείνους ποῦ βλέπομεν συνήθως μεταξὺ χαρμενιζομένων ἰθαγενῶν, εἰς ἀνθρώπων ποῦ φορεῖ ψηλὸ καπέλλο καὶ φέρε μακρὰ γενεῖα. Δὲν ἤξερω πῶς θὰ ὑποδεχθῶν οἱ Δωδεκανησιοὶ καὶ οἱ ὁμογενεῖς ἐν γένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Δωδεκανήσου». Μὲ ἀλλοπαρῶδες χαρᾶς; Ὅχι βέβαια. Δὲν ὑπάρχει λόγος. Μὲ ἐκρήξεις ἐνθουσιασμοῦ; Ὅχι. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ μόνον εἰς τὸ ἀνεβοκαταβαμα τῶν κομπλακιῶν παρατηροῦνται καὶ ἐκεῖ ὅπου ἡ ἕλη, ἡ παντοκράτειρα τῆς ἐποχῆς μας ἐμφανίζεται μὲ

δλα τῆς τὰ θέλητρα καὶ τοὺς μεθυστικοὺς ἔθουισμοὺς τῆς. Μὲ ἐνδιαφέρον; Γι' αὐτὸ, τουλάχιστον, τοῦ μὴ μὴ ἀμφιβάλλω, λαμβάνων ἐπὶ ὄψει μου, ὅτι οἱ Δωδεκανησιοὶ δὲν παύουν νὰ κρύπτον μέσα των τὴν σπίδα ἐκείνην, ποῦ λέγεται πατριωτισμός, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀργεῖ νὰ μεταβληθῆ εἰς φλόγα, ἀρκεῖ νὰ παρουσιασθῆ ἡ εὐκαιρία καὶ τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο χεῖρ, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνασπάλῃ τὴν σπίνην τῆς ἀδικιοφίας καὶ τῆς νόσχης, κάτω ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐδρασκεῖται ἡ σπίδα αὐτή, ἡ ὁποία ὅπως εἶπα, δένεται ἀμέσως νὰ μεταβληθῆ εἰς φλόγα, φλόγα καίονσαν καὶ ἐξαφανίζουσαν κάθε ἐμπόδιον καὶ κάθε ραδιοουρῶν, καὶ διαπλομένην κατάναν νὰ σκορπίσῃ τὰ σκότη τῆς δουλείας μέσα εἰς τὰ ὅποια πλανήται ἡ Δωδεκανησιακὴ νυχτὴ, γιὰ νὰ φαῖν ἡ φωτεινὴ μορφή τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύμενον προγράμμα τῆς ἐφημερίδος, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ κεντρικὸς σκοπὸς τῆς «Δωδεκανήσου», παραδέχομαι ἀκόμη ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὅποῖον οἱ Δωδεκανησιοὶ ἐποδεχόμενοι τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς δὲν ἔχει ποσὸς σχέση μὲ τὸ αἰσθημα τῆς περιεργείας, τὸ ὁποῖον εἶναι φυσικὸν καὶ παρατηρητὸν γιὰ κάθε τι τὸ καινωτέρου, γιὰ κάθε τι ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου προηγήθη σχετικὴ θεκλίμα. Καὶ ἀκριβῶς πάνω εἰς τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ, πάνω εἰς τὴν φρονιμότητα αὐτὴν βίβον δὲ πατήρη ἡ «Δωδεκάνησος» ὅχι μόνον διὰ νὰ μνηστῆ μὲ ἄνευ καὶ νὰ ἐνεργῆ μὲ ἀσφάλεια, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀγῶνός μας, ἀλλὰ καὶ νὰ χαρίσῃ τὴν πνευματικὴν ἐκείνην τροφήν καὶ τὸν πλοῦτον ἐκείνον τὸν εἰδησεῖον, μέσα ἀπὸ τὰ ὅποια κάθε Δωδεκανησιος, ὡς εἰς καθέτην, θὰ βλέπῃ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐθνικὴν του θέσιν, τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος του, τὴν ἱστορίαν του, τὴν φιλολογοῖαν του, δόλοκληρο τὸ ἦθος του. Ἐὰ βροθῶν, βέβαια, καὶ οἱ ἄλλοι—εὐτυχῶς—αἰώνιοι ἐκείνοι τύποι οἱ ὅποιοι συνηθύντες ἀπᾶς τὴν ἀπαισιοδοξίαν, τὴν ἠγᾶπτησαν τόσο πολὺ καὶ ἐπεδουλώθησαν εἰς αὐτὴν τόσο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ βροῦν εἰς τὴν ζωὴν των τίποτε ἄλλο πᾶρ ὁμομορφῶ καὶ πᾶρ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην των, καὶ οἱ ὅποιοι διὰ μᾶς ποῦν μὲ τὴν χαλαροκαρδία των εἰδωσίαν: «Μᾶς τὰ παραλέτε νύκιοι... Χρὶ Τώρα θὰ διώξῃτε τοὺς Ἰταλοὺς...» Εἰς αὐτοὺς—τοὺς ἄλλοις—ἀπαντοῖμεν: «Ἡ πρόθεσις μας, κύριοι, δὲν εἶναι νὰ ἀφιερῶσωμεν, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν προσπαθειῶν μας καὶ νὰ καταναλώσωμεν μελάνην καὶ φωνὰν ὅσων, διὰ νὰ σὰς πείσωμεν ὅτι οἱ ἀγῶνες χρειάζονται νεῦρα καὶ ὅχι σπάγγους, χρειάζονται κόπους καὶ ὅχι ραστώνην, χρειάζονται θυσίας καὶ ὅχι σοφιστείας, χρειάζονται κατανάλοισιν πνεύματος διὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα καὶ ὅχι γιὰ εἰδωλείας καὶ λογολαγία. Διότι πρέπει νὰ ξεῖρετε ὅτι αἱ εἰδωλείαι σὰς κἀμουν τὴν αὐτὴν αἰσθησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔκαμε μικρὸν πᾶμα ἀπὸ φελόν, φετῶμενον ἀπὸ τὸ χεῖρ μικροῦ παιδιοῦ εἰς τὸ σῶμα ἐλέφαντος». Ἄς ἐκρηθῶμεν ὁμοῦς ὅτι ὁ ἀγὼν ὁ δικός μας θὰ ἀποτελεσθῆ κανὴν χωρὶς ἐξαιρέσιν καὶ συσσωματούμενοι ὅλοι περὶ τὴν «Δωδεκάνησον» καὶ περὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἀνδρα, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς θυσίας τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται αὐτὴ, ἃς δώσωμεν περὰ εἰς τὴν Δωδεκανησιακὴν νυχτὴν γιὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ μεγάλα ἰδανικά της. Κἀποὺ σοφοῦς εἶπεν ὅτι: «τὰ παρελθόντα εἶναι προορήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος». Καὶ τὸ παρελθόν τῆς ἐθνικῆς δράσεως τῶν Δωδεκανησιῶν εἶναι τοῦτοισιν, ὥστε νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ κάθε ἔλλαδι. Πικαστέ ΕΚ ΓΕΝΕΥΗΣ — Κατὰ τὴν συνεδροῖσιν αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν υἰοθέτησε τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῆς Ψευδοπροπῆς ἐπὶ τοῦ προσωπικῶ ἱητήματος. Πάντα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου ὁμῆκισαν ἐνθουσιασδέστατα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. — Ὁ κ. Ρέντης τηλεγραφεῖ ἐκ Γενεύης, ὅτι αἱ συνεννοήσεις πρὸς ἐπίλυσιν τῶν Ἑλληνοσοβιετικῶν διαφορῶν ἐδρῶνται εἰς ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον σημείον.